

— Щастіе поголѣмо отъ щастіето на царя, който имаше право да са двуими толкози време. Наистина, попыта маркизатата, какъ ти са види младата ни царица.

— Много Нѣмкиня, Маркизо.

— А мене, много невѣща! графине.

— Туй разумѣвахъ. »

Но едва послѣднитѣ тѣзи думы бѣхъ стигнали до слуха на царицата, и тя си трѣгнѣ отъ градината, безъ да осѣти нѣкой расходката ѣ; и като са връщаше въ стаята си думаше: « Избралъ ма той! . . . Ето какъ ма избралъ! Боже мой! Боже мой! »

Балнуваніята на бѣдната Маргарита, записаната ѣ на небето свадба, сънищата ѣ за нѣжна любовь, сичко са прѣстѣж като дымъ, и когато стигнѣ царьтъ, когато изпълненъ отъ вжтрѣшно сердечно покъртеніе което никога не бѣ осѣщаль, той са представи предъ младата си супруга, една сладка дума, една насърчителна засмихка, можаше да измѣни щастіето му и да го преобрази.

Онуѣ вліяніе, неограниченната онѣзи власть, която имаше върху нето първийтъ му министръ, лесно бы преминѣла на първата жена която бы той заливиль.

Но Маргарита го пріе съ видъ студень, и когато Филиппъ, очудень и смутень, са опыта да измърмори нѣколко благородны и любовны думы, една презрителна засмихка хвъркаше по устнитѣ на младата царица; въ тѣзи минута тя си припомни фразата му къмъ Филиппа II за сыновната покорность. И поподирѣ когато царьтъ, утѣсенень, попыта, колко е часьтъ, тя умыслена и омаяна му отговори: « Колкото е угодно на В. Величество. » Отговоръ който царьтъ съчете за своенравіе, но който бѣше мщеніе.

Колкото за придворнитѣ госпожы, тя са намѣрваше въ недоумѣніе да рѣши коя отъ сичкитѣ най не ѣ аресваше.

Тя истрыпнѣ на другыя день, когато чу първитѣ фразы на низекото ласкателство което ѣ правяхъ. Тя